

Júlia Ribes Gatell

Londres

Són les dues del migdia... sense saber perquè vaig a veure la meva avia. És el dia 16 de març, un divendres normal i corrent.

Després vaig a la perruqueria. Els meus pares no em diuen res de perquè faig tot allò. Després anem a dinar, es fan les 3 i no vaig a la tarda a l'escola. Arribo a casa i fem les maletes. Pugem al cotxe. Els meus pares em diuen que en 45 minuts, ja sabré una pista molt grossa d'aquella sorpresa tan misteriosa. Ja han passat els 45 minuts, tirem cap a l'autopista que ens porta a l'aerport. On anem?!!
Ens parem al tauler d'informació...

I els meus pares em diuen que anem a...

LONDRES!! Quin somni! El dia següent em diuen que la sorpresa continua... Anirem a veure el musical de The Lion King! Em ve al cap el meu paper de Zazí al curs de teatre musical que vaig fer a Castellar. Dono les gràcies als meus pares, sense ells, això no hauria estat possible.